
*М.М. Компанець,
кандидат технічних наук,
доцент Вінницького національного технічного університету*

ТЕХНОЛОГІЯ УСПІХУ. РЕАЛЬНІСТЬ І СВІДОМІСТЬ

Східні містики твердять, що минуле, сьогодення і майбутнє існують одночасно, та прагнуть навчитися цілком усвідомлювати себе тепер [1, 191]. Містики вбачають силу життя в сьогоденні й керуються цим переконанням тисячоліттями. Їх уявлення є підтвердженими теорією відносності Ейнштейна (час у цій теорії відносний). Минуле, сьогодення і майбутнє існують одночасно в межах свідомості. Це, звісно, нелегко зрозуміти, але за допомогою фізики й астрономії ця теорія стає простою і ясною. Я переконаний, що справжнє не потребує пояснення, хоча, можливо, це припущення досить наївне. Наприклад, із шкільного курсу фізики нам відомо: коли ми дивимося на вечірнє небо, то бачимо небесні тіла не такими, якими вони є зараз, а такими, якими вони були сотні й тисячі років тому. Світло від найближчої зірки (не Сонця) йде до нас чотири роки. Отже, насправді в даний момент ми бачимо, як виглядала зірка чотири роки тому. Ми дивимося в минуле із сьогодення. Зірка може навіть вже не існувати в даний час, але світло, породжене нею багато років тому, створює враження, нібито вона все ще світить.

Спостерігати майбутнє в сьогоденні трохи складніше, але за допомогою сили свідомості, зорового образу (візуалізації) можна заглянути в майбутнє. Можливо, дехто, якщо дозволяв собі, вже переживав такі моменти в певних аспектах свого життя, але робив це не кожен. Візуалізація включає творчу здатність, яка є в кожному з нас. Це думка або намір, яка нагадує вибір ученим устаткування для виміру. *Візуалізація породжує іскру творення, яка є основою для всього творіння.* Зростає кількість ентузіастів, які занурюються в лютий вогонь реального життя через емоційні переконання, котрі вкладають у свій порив. Воістину приголомшує той факт, що цю силу так легко викликати. В цьому немає нічого надприродного. Цей процес майже цілком нагадує марення і мріяння. Він діє завдяки тому, що мозок мислить за допомогою картин, і неможливо визначити відмінність між дійсною й уявною подією. Просто уявіть або “побачте” ваше завдання у своєму мозкові, або подивіться на нього нібито з боку. Зверніть увагу, що я не вживаю слово “мета”. Яка відмінність? При виникненні мети першими виникають емоції, а вже потім – думки. Мета містить у собі всі вірні кроки, що ведуть до процесу творення, але ці кроки віддаляють її наближення, саме чому ця тактика й не діє. Будьте обережні і не малюйте у своїх думках завдання аж до дрібних деталей, як під час постановки мети. Залиште місце для маневру, гнучкості. Як і під час постановки завдання, творча здатність візуалізації діє найкраще, якщо успіх являє собою залишковий результат. Велика творча сила є закладеною в тому поєднанні! Одного дня, виконавши це, продовжуйте та довіртеся тому, що Всесвіт правильно керуватиме вами з цієї миті аж до досягнення можливих якнайкращих результатів. Вам потрібно лише спостерігати за ознаками. Ви вже маєте природжені здібності. Нині вам потрібно лише попрактикувати.

Очевидним підтвердженням тому, що справді можна випробувати майбутнє в сьогоденні, є феномен “дежа вю”. “Дежа вю” – це відчуття, згідно з яким людина вже випробувала раніше те, що випробовує нині, інколи аж до найдрібніших деталей. Вважаємо, що більшість людей мають такий досвід, хоча вони не здатні логічно його пояснити.

У своїй теорії відносності Ейнштейн твердив, що час і простір так міцно взаємопов'язані, що є неподільними. Це нагадує собаку, який навіпіл – колі і навіпіл –

сенбернара, але вам не вдасться відокремити колі від сенбернара. Так само міцно взаємопов'язані простір і час. Їх єдність має назву просторово-часового континууму. Насправді, жоден фізик в наші дні вже не застосовує слова “простір” і “час” окремо один від іншого. Просторово-часовим континуумом є додатковий, четвертий, вимір у відомому нам тривимірному світі. Але це досить важко для розуміння, оскільки наш розум не може осягнути світ усіх чотирьох вимірів одночасно. Насправді, ми не можемо навіть пояснити це, використовуючи усну мову, але легко пояснимо за допомогою мови математиків [2, 46].

Розуміння цього феномену не таке важливе для наших цілей, як знання того, що з'ясування його – загальноприйнята посилка в квантовій фізиці. Щоб зрозуміти просторово-часовий континуум можна скористатися аналогією нескінченної стіни, що складається з простору і часу. Можна вибрати для розгляду будь-яку крапку на стіні і сказати, що це – сьогодні, а певна крапка праворуч від цього сьогодні є минуле, а крапка, розташована зліва від сьогодні, – це майбутнє, тоді як уся стіна є цілісністю часу. Не має значення, яку крапку на стіні ми візьмемо за сьогодні; минуле, сьогодні і майбутнє завжди представлені на цій стіні простору-часу. “Ось просторово-часовий континуум. У цьому статистичному зображенні континууму простору-часу події не розвиваються, вони просто мають місце бути. Якби ми могли поглянути на нашу реальність з погляду чотиривимірного простору, то побачили б, що будь-який предмет, який тепер з'являється перед нами в первозданному вигляді, після закінчення часу вже існує в всьому, розподілений по структурі простору-часу. Ми побачили все: минуле, сьогодні і майбутнє з першого погляду” [1, 193].

Як можна помітити, сучасна фізика змінює уявлення про фізичний світ. Проблема полягає в тому, що при визначенні дійсного стану речей люди занадто покладаються на свої п'ять органів чуття. Відсутність у нас знання і розуміння сприяє переконанню в тому, що фізичні зворотні імпульси, які ми отримуємо від наших п'яти органів чуття, дають нам змогу відчувати дійсну реальність. Ніщо не може бути вищим за істину! Ми не можемо побачити рентгенівські або інфрачервоні промені, але ми знаємо, що вони існують. Собаки можуть чути звуки та відчувати запахи, які не здатні чути й відчувати наші вуха та органи чуття. Каміні й дерева, здається, стоять нерухомо на цій землі, перебуваючи у стані спокою, тоді як насправді вони, а разом з ними і ми самі, на неймовірній швидкості нестримно проносимося крізь простір. Перебуваючи на цьому клаптику землі, який ми називаємо планетою, ми просто не відчуваємо цього руху. Наука поступово відкриває нам реальність, яка виходить за межі сприйняття наших п'яти органів чуття, і тепер ми починаємо усвідомлювати цю реальність.

Але як же застосовувати цю теорію при досягненні успіху? Якщо все минуле, сьогодні і майбутнє існують в один і той самий час (як твердить квантова фізика), тоді всі наші дії впливають на сьогодні, минуле і майбутнє, а вплив на сьогодні і майбутнє мають найбільше значення. Кожна дія, думка, емоція може бути уподібнена до сіяння насіння. А кожне насіння містить у собі плоди добра або зла. Отже, думати, що наші дії можуть не мати наслідку є, згідно із сучасною фізикою, абсолютною помилкою. Все, що ми робимо й про що думаємо, все, що відчуваємо, має свою суть і наслідки. Наслідки, добрі або злі, можуть бути невиразними на перший погляд, але кожне насіння врешті-решт принесе плоди. Це знання має підштовхнути нас до перегляду своєї поведінки, буденного способу думок і переконань, і не лише стосовно успіху, але й життя в цілому. Пам'ятайте – негативність губить!

Розглядаючи теорію відносності Ейнштейна зазначимо, що “заведений годинник, який при цьому ще і рухається, йде повільніше, ніж заведений годинник, який спокійно стоїть на столі. Рухомий годинник поступово уповільнює ритм ходу із збільшенням швидкості руху. Коли швидкість руху досягає швидкість світла, хід годинника зупиняється” [1, 196]. Інакше кажучи, перебіг часу сповільнюється, тільки-но збільшується швидкість, що викликає

чималий подив. Але найважливішим моментом є відносність часу, згідно з якою час відносний для кожного об'єкту, залежно від швидкості, з якою той здійснює свій шлях. “Уявимо, що ми знаходимося на космічному кораблі в безповітряному просторі, прагнучи розширити границі нашого дослідження. Ми віддали розпорядження кожні 15 хвилин натискувати на кнопку для подачі сигналу на Землю. Оскільки наша відстань до Землі постійно збільшується, то колеги на землі, що здійснюють зв'язок з нами, помічають, що сигнали від нас починають поступати не кожні 15 хвилин, а через 17 хвилин після відправки, а потім – через 25. Через декілька днів наші колеги, на своє розчарування, виявляють, що сигнали від нас поступають через кожні два дні. Оскільки швидкість нашого корабля продовжує підвищуватися, то отримання сигналів розтягується на роки. Зрештою, на Землі в проміжки між подачею сигналів вже відбувається зміна поколінь. Тим часом, знаходячись на космічному кораблі, ми перебуваємо в повному незнанні відносно проблем зворотного зв'язку із Землею. Що стосується нас, то все продовжує йти за планом, хоча нам стає нудно натискувати на кнопку кожні 15 хвилин. Коли ми повертаємося на Землю, ставши на декілька років старшими (наш власний час), ми можемо виявити, що за час нашої відсутності, відповідно до земного часу, минули століття (їх відносний час). І як багато часу минуло, залежить від того, як швидко ми переміщувалися” [1, 196].

Цей епізод – не наукова фантастика. Він заснований на добре відомому фізикам феномені під назвою “парадокс близнят спеціальної теорії відносності”. Цей парадокс, встановлений дуже простим способом, стверджує, що якщо один із близнят відправиться в космос на великій швидкості, а інший залишиться на Землі, то той, який відлетів, повернеться на Землю молодшим у відносному часі, ніж той, який залишився на Землі.

Ви можете сказати: “Дивна річ! Але яке відношення ця історія має до успіху?”. Зберемо ці теорії до купи. Ісак Ньютон встановив, що час для кожної людини “тече однаково”. Цей ньютонівський принцип часу є невірним, що довела теорія відносності Ейнштейна, згідно з якою відчуття часу для кожної людини відносне і не однаково. Проблема полягає в тому, що кожна людина все ще вірить в неточне допущення Ньютона, ніби всі люди рівною мірою відчують хід часу. Це одна з тих підступних, необґрунтованих проблем, які постійно передаються з покоління в покоління. Розуміння істини щодо часу нескінченно важливе для пошуків успіху, оскільки час – це один із головних чинників, з яким людина має боротися, щоб стати успішною. Як підтвердження відносної властивості часу наведемо приклад із візитом до дантиста, під час якого час тече для пацієнта повільніше, коли той сидить у кріслі лікаря, порівняно з відчуттям часу стоматологом, коли він виконує свою роботу [2,47]. Отже, час має суб'єктивну властивість і для кожної людини перебігає по-різному. “Якщо на рівні кванта хід часу не має значення, якщо свідомість багато в чому є схожим процесом (квантовим), і якщо ми зможемо усвідомлювати ці процеси усередині себе, то тоді стає зрозуміло, чому ми можемо переживати на власному досвіді відчуття відсутності часу” [1,198].

Але ми обіцяли поєднати до купи всі теорії, тому продовжимо. Вас ніколи не дивувало, чому успішні люди, здається, здатні виконувати за той самий період часу більше роботи, ніж пересічна людина? Чи відбувається це через те, що вони наполегливо працюють? Можливо, але, судячи з власного досвіду, зазначимо, що ті люди, які досягли успіху, не виснажували себе важкою роботою. Головна причина, звісно, полягає в тому, що якщо ви займаєтеся справою, яка вам подобається, то не відчуваєте при цьому тягара важкого дня. Цей зразок мудрості часто передається з покоління в покоління, але ми не підозрюємо, що в нього вкладено набагато більший сенс, і що в сучасній фізиці є щодо цього відповідь, яка міститься в теорії відносності Ейнштейна. Секрет полягає в тому, що час не є жорстко-нерухомим, він має властивість еластичності, якою можна управляти. *Час можна контролювати, і людина володіє силою, здатною контролювати його!*

Ми вже знаємо, що думки (є припущення, що й емоції також) стають молекулами під назвою нейропептиди, і що ці молекули можуть бути спроектовані. Щоб здійснити це, слід зрозуміти, що молекули мають здатність рухатися. Проекція передбачає рух. Якщо пригадати такі вислови, як “швидко мислити”, “тугодум”, “нести весь тягар світу на своїх плечах” і заглянути в теорію відносності Ейнштейна, то зазначимо кілька цікавих взаємопов'язаних моментів [2, 34]. І якщо ще додамо в якості найважливішої складової успіху сконцентрованість (здатність до неї), то наблизимося до кількох цікавих питань: що, якщо здатність концентруватися дає людині можливість збільшити швидкість руху її нейропептидів думки щодо швидкості світла? Те, що ми випробовували, є уповільненням перебігу часу. Хіба не зосередженість уповільнює перебіг часу, коли ви сидите в кріслі дантиста? Хіба не цей високий ступінь концентрації зосередженості примушує певну процедуру здаватися довшою, а інколи й набагато довшою, ніж вона є насправді? Якщо зосередженість дає нам змогу свідомо або несвідомо контролювати перебіг часу, прискорюючи рух молекул нейропептидів, то тоді можна зрозуміти важливість свідомого здійснення процесу для досягнення успіху?

Інший результат збільшення швидкості щодо швидкості світла полягає в дії, яка прикладається на масу або матерію. Згідно зі спеціальною теорією відносності, “коли частки рухаються в просторі з швидкістю, максимально наближеною до швидкості світла, то кінетична енергія примушує їх поводитися так, як якби вони володіли більшою масою, чим при нижчих швидкостях руху. Насправді, спеціальна теорія відносності показує, що реальна маса рухомого об'єкту дійсно *збільшується* з підвищенням швидкості” [1, 199].

Таким чином, прискорення руху нейропептидів думки за допомогою концентрації не лише впливає на еластичність часу, подовжуючи його, а й збільшує масу або щільність молекул думки, тобто нейропептидів. З фізики відомо: чим більшою є маса або щільність об'єкту, який являє собою сукупність молекул, тим більшою є його магнітне тяжіння. Із збільшенням маси нейропептидів збільшуються їх властивості тяжіння. Насправді, поле тяжіння навколо нас створене не тільки що, воно існувало завжди. Воно просто посилилося і стало сильнішим.

Відомо, що людина складається з різних енергій, а саме: електричної, атомної, магнітної та ін. Від початку існує *поле тяжіння*, яке оточує нас. Ми називаємо його “магнітним”, але, можливо, наше розуміння його є дуже примітивним, щоб відображати реальність. Наука свідчить, що кожна матеріальна річ має своє поле тяжіння, яке ми й називаємо магнітним, але я переконаний, що цей феномен також належить до нематеріального, духовного світу. У метафізиці до даного поля відносять як людську ауру, так і ауру елементів Всесвіту, і, згідно з метафізичними законами, коли людина прогресує в своєму розвитку, досягаючи більш високого рівня свідомості, її аура стає також більш яскраво вираженою. Це просування на вищі рівні свідомості метафізично повторює те, що ми маємо зробити, аби досягти фізичного успіху. *Успішні люди діють, перебуваючи на більш високому рівні свідомості, ніж більшість людей.* Вони більшою мірою усвідомлюють, а речі розуміють інакше. Саме тому те, що вони чинять, збільшує поле тяжіння, що оточує їх, притягуючи життєвий досвід, на якому вони сфокусовані. Те, що вони хочуть, само знаходить їх, хоча зовні це виглядає інакше. Необізнаним успішні люди здаються вельми вдалим. Все, до чого вони торкаються, немов перетворюється на золото. Ми впізнаємо їх при зустрічі, оскільки можемо відчутти в них щось особливе. Ми не знаємо, що це таке, але тягнемось до цих людей. Модні слова, вигадані для опису цього феномену, свідчать, що людина має “магнетичну індивідуальність”, “харизму”. Є відчуття, що їх поле тяжіння посилюється до такого рівня, що стає значно більшим, ніж в оточуючих, тому людина й “вирізняється з натовпу”. Квантова фізика дає нам розуміння, як науково відтворювати цей феномен із власною волею. Це, своєю чергою, наблизить нас до нашої мети або, якщо сказати точніше, наблизить до нас нашу мету. Зараз, коли ми чуємо

вислови на зразок “тугодум” або “тягар світу на твоїх плечах”, то можемо здивуватися природній мудрості, яка міститься в цих словах. Яким чином люди змогли дізнатися багато років тому, що маса молекули думки справді може збільшуватися з підвищенням швидкості руху концентрованих думок і дійсно ставати більшою? Це є ще одним доказом факту, що не існує нічого, що є не відомим, воно просто не зрозуміле або не випробуване [1,200].

Важливішими є наслідки, які ці результати можуть мати при досягненні успіху. Успішні люди за той самий проміжок часу можуть досягти більших результатів, ніж пересічна людина, оскільки за допомогою концентрації вони встановлюють контроль над своїм відносним часом і уповільнюють його хід, збільшуючи швидкість руху молекул своїх думок. Таким чином, в їх розпорядженні виявляється більше “часу” для виконання поставлених завдань. Крім того, підвищена швидкість руху молекул нейропептидів створює посилене поле тяжіння, яке притягує до себе те, на що спрямована концентрація. Успіх стає таким, що не вимагає зусиль.

Грунтуючись на цих спостереженнях, маємо можливість створити програму навчання для вузів, щоб вчити людей зосереджуватися, оскільки ця здатність має велике значення для реального досягнення будь-якої мети. Для людини здатність зосереджуватися – це природний розвиток індивідуальності. Однак певній категорії людей слід стежити за тим, щоб не перебувати занадто довго в зосередженому стані, оскільки це може призвести до негативних наслідків в інших сферах життя. Слід уважно спостерігати за людьми та подіями, що відбуваються. При цьому виявиться, що в багатьох успішних людей, яким, на перший погляд, сприяла фортуна, також переважає здатність при досягненні зосередженого стану розкривати саму суть проблеми. Вважаємо, що більшість успішних людей досягають цього стану природним шляхом.

Якщо припущення вірні, то існує дуже добра здогадка: здатність концентруватися не є чимось, що приходить надприродно – цьому можна навчитися. У східному містицизмі люди докладують зусиль для того, щоб навчитися здатності концентруватися. Отже, це мистецтво, якому можна навчитися: містики досягали успіху в цьому впродовж тисяч років. А якщо змогли вони, то зможете і ви.

Сподіваюсь, ця відповідь вартує того часу й енергії, які ви вклали на читання наших роздумів. Отже, наші невдачі не є наслідком відсутності в нас здібностей. Це відкриття підтримується багатьма сучасними фізиками і східним містицизмом. Воно має дати людині контроль над своєю долею, воно має змінити ваше життя!

ЛІТЕРАТУРА

1. *Роаці В.* Установка на успіх. – СПб., 2005.
2. *Чопра Д.* Сила, воля та Благодать: Життя, побудоване на джерелі вічного щастя. –М., 2007.